

# Křest.

Je-li křest dítěte proveden duchovním, který ho považuje pouze za úřední povinnost, tak je za všech okolností bezvýznamný a nepřináší ani užitek, ani škodu. Při křtu dospělého naproti tomu přispívá jeho vnitřní ochota k přijetí, podle jejíž síly a čistoty skutečně obdrží nebo neobdrží něco duchovního.

U dítěte může přicházet v úvahu jen víra křtícího jako prostředek k účelu. Podle její síly a čistoty obdrží dítě tímto úkonem určité duchovní posílení, jakož i ochrannou stěnu proti zlým proudům.

Křest je úkon, který nemůže účinně provádět kdokoliv, kdo je k tomu ustanoven pozemským vedením církve. To náleží jen tomu, kdo je ve spojení se Světlem. Jen takový je uschopněn Světlo zprostředkovat. Avšak tato schopnost nedosáhne se pozemským studiem, církevním zasvěcením nebo úředním dosazením. Vůbec nesouvisí s pozemskými zvyky, nýbrž je jedině darem samotného Nejvyššího.

Takto obdarovaný se tím stává povoláním! Jimi jsou však nemnozí; neboť tento dar vyžaduje jako podmínku odpovídající půdu v člověku samotném. Není-li v něm splněna tato podmínka, tak nemůže být přivedeno spojení ze Světla. Do nezkyplené nebo od Světla odvrácené půdy nemůže Světlo sestoupit, protože také tento děj, stejně jako všechno ostatní, je přísně podroben všepronikajícím prázákonům.

Avšak takovýto povolaný je uschopněn prostřednictvím úkonu křtu skutečně přenášet Ducha a sílu, takže křest dostává **tu** hodnotu, kterou symbolicky vyjadřuje. Přesto lze vždy ještě upřednostnit to, aby byl křest poskytnut jen takovým, kteří jsou si sami účinku tohoto úkonu plně vědomi a cítí po něm toužebné přání. Křest tedy vyžaduje určitou věkovou zralost a dobrovolné přání křtěného, jakož i povolaného jako křtícího, aby byl poskytnut skutečně plnohodnotně.

Jan Křtitel, jenž je ještě dnes pokládán a uznáván křesťanskými církvemi za skutečně povolaného, měl své největší odpůrce právě mezi zákoníky a farizeji, kteří se tehdy považovali za nejpovolanější k nějakému úsudku. Tehdejší národ Izraele **byl** sám povolaný. O tom není žádných pochyb. Uprostřed něj měl Syn Boží vykonat své pozemské dílo. Avšak v tomto splnění zaniklo povolání celého národa. Povstane nový Izrael k novému splnění. Avšak v Janově době byl tehdejší Izrael ještě povolaným národem. Proto měli být také kněží tohoto národa v této době těmi nejpovolanějšími ke křtu. Přesto však musel přijít Jan Křtitel, aby jako jediný povolaný pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schránce na počátku jeho samotného pozemského působení. Tato událost rovněž ukazuje, že pozemské dosazení do úřadu nemá nic společného s Božím povoláním. Avšak úkony ve jménu Boha, tedy v Jeho pověření, jak tomu má být u křtu, mohou účinně provádět opět jen Boží povolanci. Tehdejší vysocí kněží povolaného národa neuznali Boží povolání Jana Křtitele, který tyto své protivníky nazval „hadím plemenem“. Odepřel jim právo k němu přicházet.

Titíž kněží tehdy povolaného národa neuznali přece také samotného Syna Božího, trvale ho pronásledovali a usilovali o

jeho pozemské zničení, protože je převyšoval a tím jim byl nepohodlným. Kdyby dnes Kristus v nové podobě vstoupil mezi lidstvo, tak by ho potkalo zcela nepochybně to stejné odmítání a nepřátelství, jak tomu bylo tehdy. Právě tak by se vedlo i jeho vyslanci. O to spíše, že se lidstvo dnes považuje za „pokročilejší“.

Nejen z tohoto případu Jana Křtitele, nýbrž i z nesčetných podobných případů vzniká pádný důkaz toho, že pozemsky - církevní svěcení a úřední dosazení, které přece vždy náleží jen k „církevní organizaci“ jako takové, nemůže nikdy přinést větší způsobilost k duchovním úkonům, není-li člověk sám již k tomu povolán.

Správně pozorováno není tedy také křest církevních představitelů ničím jiným než předběžným přijetím - aktem přidružení k náboženskému společenství. Není přijetím u Boha, nýbrž přijetím do příslušného **církevně - pozemského** společenství. Na později následující konfirmaci a biřmování lze nahlížet jen jako na opakované potvrzení a rozšíření přípuštění k obyčejům tohoto společenství. Farář jedná jako „ustanovený sluha církve“, tedy čistě pozemsky, protože církev a Bůh nejsou jedno.